

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 24. Sacerdotis Hispani donum miraculo insigne.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

cuiusquam preces de proposito eam deducere potuerunt, adeo rara in eius mente infidebat religio Lauretanæ Domus. Tandem igitur animo rite expiato, cœlestique dape refecto, sacrosanctam cellam ingreditur. Creuerat pietatis ardor, vt fit, iniecta mora. Ergo B. Mariæ visendæ, salutandæque studio accensa procidit supplex: ibique impensis precibus plures absumpsit horas. Neque id semel fecit, sed toto triduo, tandiu enim Laureti substitit. Quo quidem tempore adeo erat in templo assidua, sacrisque intenta officijs; vt eam in templo habitare crederes. His pietatis indicijs par munificentia respondit. Sub digressum pueros cum donis regalis opulentia misit in templum. Altarium, sacerdotis, ministrorumque solenni ritu operantium vestes inter dona erant, auro, argentoque trifariam crispante, mirabili opere, artificioque perfecta: super hæc arę toralia, & materia, & opere maxime insignia. Quippe totum pene eorum spatium occupant Prophetarum, Sibyllarum, Apostolorum, Euangelistarum imagines egregiæ, scite insertæ ramusculis, floribusque. opus autem vniuersum acu mira prorsus arte depictum, affirmare ausim, vix quicquam in eo genere artificiosius, preciosius, admirabilius vsquam factum. satis constat eius manu precium ad octo aureorum millia peruenisse. Eximia sacrorum calicum velamenta, aliaque generis eiusdem in doni cumulum accessere.

Sacerdotis Hispani testimonium, & donum miraculo insigne.

Cap. XXIV.

PER eadem tempora Alfonso Sancius Hispanus sacerdos doctus iuxta, piusque Lauretum venit, recens ab vltimo oriente, insulisque Sinarum, quæ Philippinæ vocan-

vocantur. Hunc egomet paulo ante Virginis cella egres-
sum offendi loci religione attonitum. Stuporis causam
familiariter quærenti mihi respondet admirabundus. Pro
Deus immortalis, quid hoc tandem rei est? equidem ni-
hil vnquam tale expertus sum in vita, nusquam reperi
præsentiorem Deum, adeo in hac sacrosancta Aede, vis
quædam diuina meo se animo superfudit. Adiecit deinde
se, & ad Vadalupæ, & ad Môtis ferrati, aliasque nobiles in
Hispania B. Virginis ædes accessisse cæterum nusquam
tam præsens sensisse coeleste numen. nimirum illic corti-
cem hic medullam esse. Idem per Card. Gaetanum, cuius
in comitatu venerat, cum impetrasset à Lauretano Præsi-
de, vt liceret ei in sanctiore cellæ parte per noctare totam
ibi precibus, ac vigilijs noctem exegit. Ac deinde fami-
liaribus suis affirmavit, nullam sibi in omni vita iucun-
diorem, beatioremque abijisse noctem. Porro cupido eum
cepit augustissimam Virginis cellam munere aliquo suo
ornatam relinquendi. Candidam vestem Damascenam
inde vsque ab Sinis aduexerat: hac loculamentum Dei-
paræ Virginis, & Christi Crucifixi cnm sacra Aede dela-
tam imaginem decorare constituit. Igitur sarcinator ac-
cerfitur, qui explicata, dimensaque veste Damasce-
na, negare primo ad vtrumque opus satis ibi materiæ esse:
inde Sancio instâte, vt intentiore cura omnia dimetiretur;
diu hæsitauit. Ad vltimum Damascena veste sapius in-
omnes partes versata, affirmare coepit, rationem ab se
randem repertam efficiendi quod vellet: sed ita, vt illa
ornamenta paulo breuiora existerent, quam opus foret.
Agedum igitur, inquit Sancius, & istam sequere rationem;
siquid deerit, B. Maria sibi ipsa supplebit. Morem gerit il-
le, ac ne qua foret erroris suspicio, vetus loculamenti per
istroma ad manum habebat, ad quod formam referret
noui. Vestem Damascenam Sancio inspectante dissectam
defert secum in officinam. Postero die prima luce attoni-
to similis Sancium adit exclamans. enimvero B. Virginẽ
in suo

in suo ornamento haud dubium miraculum perpetrasset. Nouum loculamenti peristroma, quod hesternâ die breuius iusto fuerit, iâ esse longius palmo. Sequitur hominem in officinam Sancius, fidem oculis suis, non illius uocibus habiturus. comperit haud vana illum attulisse. Nec quicquam excogitare ipse poruit, quæ rem miraculo eximeret. Videbat quippe Crucifixi velum, quod faciendum curauerat, iustum esse, nihilque inde detractum: & Damascena vestis erat peregrino quodam opere facta, ut fraus addentis ex nostrati, fallere gnarum talium rerum haudquaquam posset. quanquam talibus in rebus non addentis, sed detrahentis fraus timeri solet. Ad hæc ipsemet Sancius, cum alijs multis adfuerat farcinatori vestem dimetienti, dissecantique: ut nihil per imprudentiam erratum esse constaret. Itaque & ab ipso, & ab alijs pro miraculo habitum: nos rem in medio relinquemus.

*Armilla B. Virgini oblata sua sponte Christi
pueri manibus inseruntur.*

Cap. XXV.

CAETERUM illud non magis doni genere, quam euentu mirabile. Beatrix Gazæ matrona honestissimo ciui Romano nupta erat Romæ, delicijs æque, ac diuitijs nobilis. Ea religionis ergo Lauretum venit Maio mense anno huius seculi XCIII. Confestim itaque interiorem sanctissimæ cellæ partem intrat, ubi religiosissima Laurentanæ Virginis puerum Iesum gremio tenentis effigies propius visitur, coliturque: ea est preciosissima veste, cultuque ad magnificentiam exornata. Ibi igitur fuis ad Christum, Christique parentem precibus, Gazæam cupido cepit Virginis ora, ornatumque intentius contemplandi. Ergo obtusiores oculorum aciem causata custodem (istum erat Papyrius N.) rogat, ut admoto ardenti cereo, Deiparæ